

Sygn. akt: I C 749/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Paulina Warchoń

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa Funduszu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) S.A w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) Zakładu (...) w W. na rzecz powoda Funduszu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 4.177,45 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt siedem złotych 45/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14.02.2019 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza pod pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.126 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.
3. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w. G.) kwotę 1.670,34 zł tytułem poniesionych wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

sędzia Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 749/19

UZASADNIENIE

Powód Fundusz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 4.177,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14.02.2019 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że w dniu 8.01.2019 r. doszło do zdarzenia ubezpieczeniowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B., nr rej. (...), należący do poszkodowanych P. P. (1) oraz M. P. (1), sprawca wypadku miał zaś zawartą polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Pozwany w trakcie postępowania likwidacyjnego zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową oraz przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanych odszkodowanie w kwocie 2.038,56 zł. Zdaniem powoda zaproponowana przez pozwanego kwota odszkodowania jest rażąco zaniżona, bowiem niezależny rzeczoznawca koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia określił na kwotę 6.216,01 zł, a zatem na kwotę znacznie odbiegającą od ustalonej przez pozwanego ubezpieczyciela. Wskazał, że kwota dotychczas wypłacona poszkodowanym nie odzwierciedla w pełni rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed feralnego zdarzenia z dnia 8.01.2019 r. W wyniku

umowy przelewu powodowa spółka nabyła od poszkodowanych całość praw do odszkodowania z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe.

Pozwany (...) **Spółka Akcyjna w W.** (dalej (...) S.A.) przyznał udzielenie pokrycia ubezpieczeniowego sprawcy szkody w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał jednak, że powództwo winno podlegać oddaleniu, albowiem wypłacona dotychczas kwota odszkodowania zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu marki B., nr rej. (...) do stanu sprzed szkody, poszkodowani nie udokumentowali zaś poniesienia kosztów naprawy, a w szczególności tego, że koszty te przewyższyły zapłaconą im kwotę. Pozwany wyjaśnił, że w procesie likwidacji szkody nie jest zobowiązany do pokrycia kosztów najwyższych, a jedynie realnych kosztów naprawy, obowiązkiem zaś poszkodowanych jest podjęcie najbardziej ekonomicznych rozwiązań mieszczących się w definicji normalnych następstw szkody. Zdaniem pozwanego, nie ponosi on odpowiedzialności za dobrowolne decyzje poszkodowanego, mogące skutkować bezzasadnym zwiększeniem rozmiarów szkody, dopiero wykazanie zaś stosownymi fakturami poniesionych kosztów naprawy mogłoby skutkować uwzględnieniem żądania powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8.01.2019 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki B., nr rej. (...) należący do P. P. (1) oraz M. P. (1), objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach obowiązkowego ubezpieczenia w pozwanym towarzystwie.

(okoliczności bezsporne)

Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym (...) S.A. w W.. Poszkodowani zgłosili szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady decyzją z dnia 14.01.2019 r. zakwalifikował szkodę w pojeździe poszkodowanych jako częściową oraz przyznał i wypłacił poszkodowanym odszkodowanie w wysokości 2.038,56 zł.

(dowód: decyzja pozwanego z dnia 14.01.2019 r. – k. 10-10v, ustalenie wysokości szkody – k. 11-12)

Pojazd marki B., nr rej. (...) został samodzielnie naprawiony przez poszkodowanego P. P. (1) poza warsztatem oferowanym przez pozwanego ubezpieczyciela, przy użyciu zakupionych przez niego części.

(dowód: zeznania świadka P. P. – k. 54-54v)

W dniu 22.01.2019 r. poszkodowani P. P. (1) oraz M. P. (1) zawarli umowę cesji z W. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S.. Na podstawie umowy bezpośrednio poszkodowani przelali na rzecz w/w wierzytelności o naprawienie szkody, jaką posiadali wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej w samochodzie B. o nr rej. (...) na skutek kolizji z dnia 8.01.2019 r. W dniu 11.02.2019 r. W. D. przelał w/w wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności na rzecz Funduszu (...) Sp. z o.o. w W..

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 22.01.2019 r. – k. 15,

umowa cesji wierzytelności z dnia 11.02.2019 r. – k. 14-14v)

Powód, nie zgadzając się z wysokością wypłaconego poszkodowanym odszkodowania, uznając wypłacone odszkodowanie za zaniżone, zlecił niezależnemu rzeczoznawcy techniki motoryzacyjnej sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 6.216,01 zł brutto.

(dowód: kosztorys rzeczoznawcy wykonany na zlecenie powoda- k. 16-18v)

Powód powołując się na powyższą wycenę wezwał ubezpieczyciela do pełnej kompensacji doznanej szkody. Pozwany po ponownej analizie akt szkody odmówił dalej idącego odszkodowania.

(dowód: reklamacja wraz z przedsądowym wezwaniem do zapłaty – k. 13-13v,

pismo pozwanego z dnia 13.03.2019 r. – k. 20-21)

Rozmiar uszkodzeń w/w pojazdu powstałych w dniu 8.01.2019 r. obejmuje zderzak przedni, pokrywę komory silnika, osłonę chłodnicy i wlot powietrza. Wartość technologicznej naprawy pojazdu poszkodowanych wynosi 6.547,89 zł (przy uwzględnieniu 110 zł za roboczogodzinę dla prac blacharsko-lakierniczych oraz 120 zł za roboczogodzinę dla prac blacharsko-mechanicznych) i przewyższa wartość wskazaną w kalkulacji powoda, w związku z czym koszt naprawy uszkodzeń samochodu marki B., nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 8.01.2019 r. wynosi 6.216,01 zł. Samochód poszkodowanych nie może być naprawiony przy użyciu części alternatywnych. Naprawa pojazdu przy użyciu części alternatywnych nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody.

(dowód: opinia biegłego sądowego M. P. – k. 78-96)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny w zakresie okoliczności zdarzenia z dnia 8.01.2019 r. r. oraz poniesionych w jego wyniku szkód w pojeździe, należącym do poszkodowanych. Bezspornym był także fakt obowiązującej w dniu zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przebieg postępowania likwidacyjnego, przeprowadzonego przez pozwanego po dokonanych przez poszkodowanych zgłoszeniu. W szczególności w tym kontekście bezsporną pozostała kwota 2.038,56 zł, wypłacona poszkodowanym tytułem odszkodowania. Bezspornym była wreszcie legitymacja powoda do wystąpienia z przedmiotowym powództwem, a wynikająca z w/w umów cesji wierzytelności, a także sporządzenie prywatnej opinii przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Powyższe wynika tak z niekwestionowanych przez strony dokumentów, jak i twierdzeń samych stron.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie okazała się być wysokość należnego powodowi odszkodowania. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie wzajemnie się wykluczały. O ile bowiem pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności z tytułu zaistniałej dnia 8.01.2019 r. szkody w pojeździe, czego dowodem była zresztą zapłata na rzecz poszkodowanych kwoty 2.038,56 zł z tego tytułu, o tyle nie zgodził się z wysokością odszkodowania, dochodzonego przez powoda ponad wypłaconą kwotę.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przechodząc do zdiagnozowanej wyżej kwestii spornej, dotyczącej wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w spornym pojeździe Sąd dostrzegł przede wszystkim treść opinii biegłego sądowego M. P., która to opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a zatem zyskała, jak się zdaje, pełną aprobatę tychże stron. Przede wszystkim jednak stanowisko biegłego cechuje się wysokim poziomem profesjonalizmu i wiedzy oraz logiką. Szerzej zresztą będzie to dostrzeżone poniżej. Jednocześnie Sąd dostrzegł, że żadna ze stron nie podniosła jakiegokolwiek zarzutu związanego z tym, że w pojeździe poszkodowanych doszło do szkody częściowej.

Sąd, w oparciu o wnioski wywiedzione przez biegłego sądowego dostrzegł, że koszt technologicznej naprawy uszkodzeń pojazdu marki B., nr rej. (...) koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 8.01.2019 r. wedle

stawek obowiązujących na rynku lokalnym został ustalony na kwotę 6.547,89 zł. Biegły sądowy wskazał przy tym, że oszacowana przez biegłego wartość technologicznej naprawy pojazdu przewyższa wartość wskazaną w kalkulacji powoda, w związku z czym uznał on, że koszt naprawy uszkodzeń w/w pojeździe w związku ze zdarzeniem z dnia 8.01.2019 r. wynosi w rozpatrywanym przypadku 6.216,01 zł. Jednocześnie biegły sądowy zaakcentował, że pojazd nie może być naprawiony przy użyciu części alternatywnych, albowiem naprawa z zastosowaniem takich części nie przywraca pojazdu do stanu sprzed szkody. Z opinii biegłego sądowego wynika również, że wysokość stawek roboczogodzin obowiązujących na rynku lokalnym poszkodowanego wynoszą odpowiednio dla prac blacharsko-mechanicznych 110 zł za roboczogodzinę, natomiast dla prac lakierniczych 120 zł za roboczogodzinę. Niewątpliwie zatem doszło do zaniżenia odszkodowania przez pozwanego z tytułu szkody w pojeździe marki B., nr rej. (...) z dnia 8.01.2019 r.

Wskazać należy w tym miejscu, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen. Opinia sporządzona w niniejszej sprawie jest – w ocenie Sądu – wnikliwa i wyczerpująca, logiczna i spójna, a wnioski w niej zawarte prawidłowo uzasadnione. Biegły w sposób wyczerpujący i przekonujący wskazał dlaczego wydał opinię powyższej treści, zatem Sąd nie widział jakichkolwiek podstaw do podważenia wyprowadzonych przez biegłego wniosków. Sąd wobec powyższego uznał wspomnianą opinię biegłego za fachową, rzetelną i obiektywną, mogącą stanowić opokę dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Powyższe czyni roszczenia powoda usprawiedliwionymi tak co do zasady, jak i co do wysokości. Na marginesie jedynie, w kontekście zarzutów pozwanego ubezpieczyciela co do obowiązku udokumentowania poniesionych rzeczywistych kosztów naprawy i obowiązku naprawienia tegoż pojazdu, dostrzec należy, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 27.06.1988 r. sygn. akt I CR 151/88) roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy, niezależnie od tego czy naprawa została dokonana (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515) oraz czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza tą rzecz naprawić (wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410). Jednocześnie podkreślić należy, że z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 13.06.2003 r., sygn. akt III CZP 32/03 podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że nawet gdyby poszkodowany miał obowiązek naprawić uszkodzony pojazd, to niewątpliwie nie był obowiązany naprawiać pojazdu w warsztacie naprawczym współpracującym z pozwanym w ramach sieci naprawczej pozwanego. Naprawienie pojazdu samodzielnie nie tylko bowiem nie skutkowało bezzasadnym zwiększeniem rozmiarów szkody, ale przy tym także stanowiło najbardziej ekonomiczne rozwiązanie, mieszczące się w definicji normalnych następstw szkody. To wszystko, w ocenie Sądu, czyni wspomniane zarzuty pozwanego całkowicie bezzasadnymi.

Biorąc pod uwagę ustalony przez biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 6.216,01 zł oraz dotychczas wypłacone powodowi odszkodowanie w kwocie 2.038,56 zł, roszczenie powoda pozostało zasadne co do kwoty 4.177,45 zł (6.216,01 zł – 2.038,56 zł). W związku z powyższym Sąd orzekł po myśli powołanych przepisów jak w pkt I sentencji.

O odsetkach jak w pkt I sentencji wyroku Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, uwzględniając przy tym żądanie pozwu oraz brak sprzeciwu pozwanego w zakresie biegu terminu początkowego tychże odsetek.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, tj. o treść art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 209 zł, koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika 900 zł oraz poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Mając powyższe na względzie orzeczono jak w pkt II sentencji.

Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w. G. kwotę 1.670,34 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt III sentencji.